איך דגים התחילו לחיות במים

מאגדות צפון סיביר

אז כך זה היה.
פעם הדגים חיו על היבשה ולמים נכנסו רק כדי להתרחץ.
ועל שפת הים, בצ'ום (אוהל) קטן, חי פעם דג עם הילדים הדגיגים שלו.
יום אחד הדג חלה. המסכן שכב בצ'ום, לא יכול היה לקום, לא אכל,

נחלש. ילדיו לא ידעו מה לעשות, רק בכו ביום ובלילה, ומצבו של הדג נעשה גרוע מיום ליום.
יצא הבן הגדול מהצ'ום, הסתכל סביב, רצה לראות – אולי מישהו יכול לעזור לאבא החולה, המסכן.
עבר שם עורב. התיישב על ענף של עץ שמעל הצ'ום של הדגים ושואל:
"למה אתה בוכה, דג?"
"אבא שלנו חולה מאוד. כבר שבוע לא אוכל, לא יכול לקום, אין מי שיעזור לו. לכן אני בוכה."
אמר העורב לדג:
"אל תבכה. אלך ואבדוק את אבא שלך. אולי אוכל לרפא אותו."
נכנס העורב לצ'ום, ראה את הדג החולה ואמר לילדי הדג:
"צאו כולכם מהצ'ום. אני ארפא את

אבא שלכם, אבל אתם אל תכנסו, כדי לא להפריע. גם אם אבא יצעק, גם אם יבקש שתבואו לעזור, אל תכנסו לצ'ום. אולי יכאב לו, אולי הוא יצעק, אבל בצעקות שלו המחלה תצא ממנו והוא יבריא. ככל שיצעק יותר, כך המחלה תברח מהר יותר. רק אל תפריעו."

שמעו ילדי הדג, יצאו מהצ'ום, עמדו על חוף הים והעורב ניכנס חזרה. הסתכל על הדג, ראה שזה לזוז לא יכול, לברוח לא יוכל. פתח העורב את המקור שלו והתחיל לנקר בדג החולה.

הדג התחיל לצעוק:

"איפה אתם ילדיי? תעזרו לי! כואב לי! העורב נוקר בי!"

הילדים שמעו את הצעקות ורצו

לצ'ום. אבל הבן הבכור אומר:
"אל תיכנסו. העורב אמר – אם אבא יצעק, אל תקשיבו, אל תבואו. המחלה יוצאת ממנו בצעקות. העורב ירפא אותו."
הילדים שמעו ולא נכנסו.
העורב המשיך לנקר, לאכול מבשרו של הדג, וזה צועק:
"ילדים תצילו! העורב אוכל אותי! בואו מהר!"
הילדים שומעים. לב כואב להם מצעקות של אבא. ממש אימה. אך לא מעזים להיכנס לצ'ום.
בסוף צעקות הדג פסקו, הוא השתתק. שקט נעשה בצ'ום.
העורב יצא. התעופף ועלה על הענף. מנקה את המקור שלו. והילדים נכנסו לצ'ום ורואים – אין אבא. בפינה מונחות עצמות של דג. ושומעים איך העורב צוחק מענף העץ:
"דגים טיפשים! איך הצלחתי לרמות אתכם."
הדגיגים בכו מרות. אחר כך אספו את העצמות, הביאו לחוף, זרקו לים, וגם בעצמם נכנסו למים.
כשרק התרחקו מהחוף הדג הבכור הוציא את ראשו מהמים וקרא לעורב:
"טרפת, אכלת את אבא שלנו. אבל אל תשמח. עכשיו בעצמך תאבד.

מעכשיו לא תמצא לעצמך מקום לחיות בו."
והדג הבכור הכה בזנבו במים. גלי הים התרוממו, פני המים עלו, התחילו להציף את החוף, את האדמה, את העצים. לא נשאר לעורב איפה לשבת, לנוח, לבנות קן. הוא התעופף, התעופף הרבה זמן, ועייף נפל למים.
ובמים התנפלו עליו הדגים, נשכו, פרקו אותו לחתיכות.
אבל הם לא יצאו יותר ליבשה.
התחילו לחיות במים. וכך נשארו עד היום.